

Punkt i Loven, nemlig Appellen, har allerede det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) bemærket, at han ikke var ganske tilfreds med Sammensætningen af Appelleretten. Det forekommer mig ogsaa, at man burde stræbe efter at gøre Højesteret til øverste Domstol og ikke blot af Hensyn til, hvorledes den er sammensat, men der opnaaedes derved 2 store Goder; det første, at der blev Retsenhed — der kommer igen Sagen frem; jo mere man udvider Jurisdiktionen for Krigsretten, og den er uhyre stor efter Forslaget her, uhyre stor, det kan man ikke skjule, des mere Trang er der til, at der ikke bliver afsagt een Slags Domme ved Krigsretten over en Mand og een Slags udenfor denne, een Slags ved Højesteret og en anden Slags ved den militære Appelret. Ved at gøre Højesteret til øverste Instans, i hvilket Tilfælde man ligesom i Norge kunde tilføre Retten et militært Element, vilde man opnaa, at der gjaldt samme Grundsatninger med Hensyn til militære som med ikke-militære. Men jeg skal nævne en anden Ting, som efter min Mening vilde være et stort Gode: saa havde man afgjort med det samme, hvorledes Proceduren skulde være, og saa fik man derved en mundtlig Procedure, for det er der jo i Højesteret. Og det forekommer mig, at naar man har Lejlighed til at gennemføre Grundlovens Bud i den Henseende saa nemt, som her er Lejlighed til, saa skulde man betænke sig meget, inden man lod den Lejlighed gaa fra sig. Og ikke blot vilde man i den Henseende opnaa at faa mundtlig Procedure i Overensstemmelse med Grundloven, men tillige fik man saa overensstemmende Regler.

Thi sammenligner jeg de her foreslaaede Regler om Appel med dem, der gælde ved andre Domstole end Krigsretten, saa finder jeg ikke noget eneste Punkt, der stemmer. Men jeg kan ganske vist forstaa, hvorfor største Delen af disse Uoverensstemmelser ere fremkomne. Det er atter, fordi man vil virke hen til Hurtighed. Jeg maa nu først bemærke, at det kan man slet ikke opnaa, saaledes som Proceduren skal være ved denne Overkrigsret. Der skal veksles skriftlige Indlæg, ganske vist kun to paa hver Side, men disse Indlæg skulde, som Fornuften byder, sendes hjem til hver enkelt af de 7 Dommere, de skulde studere dem igennem, og de skulde afgive skriftlige Vota, og det kan ikke gaa hastigt, det vil blive en vidtløftig Ting. Man maa derfor ikke tro, at man kan holde paa Hurtigheden, og det

uagtet der er en saadan Bestemmelse som f. Eks., at domfældtes Begæring om at faa Dommen paaanket skal fremsættes inden 3 Dage fra dens Afsigelse. Men hvorledes er det muligt, at dette sidste kan lade sig gøre? Man tænke sig, at en Person er bleven domfældt i en meget tvivlsom Sag, Falsk, Mord eller Mened. Saa bliver der afsagt Dom, og saa skal domfældte inden 3 Dage bestemme sig, om han vil appellere. Det kan Mennesket ikke, thi hvis han er et fornuftigt Menneske, saa antager jeg, han spørger nogen til Raads. Naturligvis, hvis han er bleven dømt fra Livet, saa kan han sagtens bestemme sig til at appellere, Resultatet kan i hvert Fald ikke blive værre. Men lad os antage, at han er sluppen billigere fra det. Saa kan han jo godt frygte for, at saaledes som Sagen staar, vil det maaske ikke lykkes ham at faa noget bedre, men maaske endog et værre Resultat ved Overkrigsretten. Saa maa dog Mennesket spørge nogen ad, men hvorledes skal det gaa for sig? Skal han paa 3 Dage faa fat i en Sagfører — for det er jo en saadan, han maa spørge —, og skal saa denne Sagfører øjeblikkelig lægge sine øvrige Forretninger til Side og sætte sig til at studere Sagens Akter og saa afgive sin Betænkning inden 3 Dage? Det er jo en Umulighed. Og jeg gad nok vidst, hvorfor det skal være saaledes ved Krigsretten. Det er jo slet ikke saaledes ved kriminelle Sager udenfor Krigsretterne. Tværtimod. Et Vidnesbyrd om, hvorledes vor Lovgivning ser paa det, har man i en Forordning — ja, det er vistnok en Plakat — af 25. Januar 1816, som siger, at i kriminelle Sager, enten det er Justitssager eller offentlige Sager, gælder der slet ingen Frist, inden hvilken man kan appellere, man kan appellere, saa længe man vil — i det hele taget en smuk og billig Tanke. Men her skal det derimod, for at fremme Hurtigheden, ske i en Fart. Paa samme Maade med alle de øvrige Terminer. De ere forskellige fra den udenfor Krigsretterne gældende Lovgivning, sandsynligvis for at paaskynde, men jeg tror, man opnaar ikke synderligt at paaskynde, men i høj Grad at genere, og ikke blot at genere, men Bestemmelserne prisgive i høj Grad den tiltalte Ret.

Der staar f. Eks., at den tiltalte har ikke Paaankeret, medmindre den idømte Straf er Fængsel af anden Grad, og naar det er større Straffe som f. Eks. Livsstraf og andre store Straffe. Følgen heraf er, at han ikke kan paaanke i Til-